

טוב, שיהיה, היא חשבה. זה רק מספר. הרומן שכתבה הוא רק רומן, אחד מרבים. כל האנשים האלה, האצים-רצים וחולפים על פניה - לא חיים עם מספר. הם חיים בשמחה, כך נרמה, בלייל הסתיו היפה הזה. אפשר היה להרגיש איזה שינוי באוויר, אפילו היא יכלה לחוש בו. הצייר מת, הדוד שלה מת, אבל היא חיה. עוד מעט יהיה הדיוקן העצמי תלוי על הקיר שלה, והיא תתחיל חיים חדשים. היא תפסיק לברוק את מספר-הדירוג, היא לא תעלה שוב על המשקל, ואולי, אולי, היא תגמור כבר עם העישון הזה אחת ולתמיד.

מאנגלית: רחל חלפי
תודה לסופרת על הבהרותיה.

היא, היא עצמה, למרות הכל, עדיין חיה באשליות, נאחזת בהן - שטות מוחלטת, ובכל זאת הכרח. כשגמרה לנגב את הרצפה, התרוממה מכריעתה והתגנבה החוצה, כפושע נמלט. עדיין היה מוקדם, רק שמונה בערב, ונהר-אדם רוחש זרם משני צידה. היא שמרה על שיווי משקל ועל צעד יציב - אבל בפנים, בתוך הראש שלה, הכל היה משובש. היה לה תירוץ, כמובן: מספר הדירוג באמזון טיפס בזמן האחרון, והגיע ל-300,000 והיא לא ידעה כיצד להוריד אותו, כיצד לשמר את הספר שלה חי בתודעת ציבור הקוראים.

יוסי זרעאלי

חמישה חלומות על תיאטרון

ראי

אני יושב בחדר ההלבשה אחרי איזו הצגה, מתבונן בראי, ומעוצמת ההתבוננות פני מתהפכים ואני רואה את עצמי מאחור, מתרחק אל עומק הראי, נבלע בתוך החשכה. אני צועק בכל כוחי "עצור", אבל מי שמסתובב אלי זה מישוהו אחר, מישוהו שזממתי להרוג או שאולי, מי יודע, כבר הוצאתי את זממי אל הפועל. זה מחזה, אני אומר לעצמי בתוך החלום, כן, יש מחזה כזה, אבל כל מה שאני זוכר זה רק את השורה המפורסמת "דמותך בראי נפרדת ממך, ומתוך החושך שלתוכו היא נמוגה היא שבה אליך, לא מזוהה, וזה אתה".

קורבן

אני משחק במחזה מאוד חשוב, טרגדיה יוונית או משהו, תפקיד של מלך, מלך שצריך להעלות אותו לקורבן. יש תחלוכה במין שדה ומובילים אותי עם זר פרחים על הראש, והשיער שלי צבוע זהב, וגם כל הגוף, וסוף סוף כולם אוהבים אותי. אנחנו מגיעים לאיזו חורבה באמצע ההרים, תיאטרון או משהו, ששם כנראה זה יתבצע. אבל אין שום סכין, או עצים בשביל האש. וככל שמתקרב רגע הקרבת הקורבן האווירה משתפרת, יש באוויר מין מחילה ומישוהו לוחש שאני מאוד מוכשר, ועוד מעט אני אהיה עוד יותר מוכשר. ואז כולם נעלמים. אני צריך להתחיל באפילו, אבל הטקסט עדיין לא נכתב. מחוסר ברירה אני משחק את המלך ליר כשהוא מתפלל "שמע ישראל", הא הא... אבל אף אחד בקהל לא צוחק, כי אין קהל, התיאטרון ריק, ולפי הצמחייה בין המושבים, הוא כך כבר הרבה שנים. ובכל השנים האלה איש לא יודע מה עובר עלי לבר על הבמה או על הדמות שאני משחק ושאיין לי מושג מי היא.

אנדרטה

יש איזו הצגה חגיגית, בכורה או משהו, שאני משחק בה תפקיד של אנדרטה, אנדרטה בדמותי ובצלמי. טקס הסרת הלוט מבוטל משום מה והתזמורת הולכת הביתה. ואז מתחילה רעידת אדמה מאוד מאוד עדינה, ימינה ושמאלה, והמלט בין האבנים שמהן בנויה האנדרטה מתחיל ליפול ומופיעים סדקים. ימינה ושמאלה, ימינה ושמאלה, כמו נענעו של אמא, אמא שמנענעת אותי, ימינה ושמאלה, ואני מתפורר לה בידים, וכל מה שנשאר לה ממני זה אבק.

פרס

נבחרתי ל'שחקן השנה', אבל בארץ אחרת. הדרך לשם רצופה תלאות, וכשאני מגיע בשארית כוחי, חבול וחבוט, כולם פורצים בצחוק. הכרוז מודיע שנפלה טעות ושתואר 'שחקן השנה' מיועד למישהו עם חורים בכפות הידיים. מיד אני מרגיע אותם ומראה להם את החורים בכפות ידי, ושהכל בסדר. אבל הצחוק שלהם, שהכרוז מנצח עליו בתנועות פראיות, מצמיח שיניים ומתקרר אלי כמו לוע של חיה מעולם התווה, חיה ענקית, ואף על פי שאני מלטף אותה 'טובה, טובה' הלוע שלה נפער ונפער ונפער.

קהל

יש איזו הצלחה ענקית וכולם אומרים שזה תפקיד חיי וקוראים לי לבמה להשתחוות פעם אחר פעם. אבל בכל פעם שאני יוצא להשתחוות הקהל הולך ומזדקן, ובכל פעם אני משתחוה בעוצמה גדולה יותר, ומשליך את הגוף קדימה ולמטה בכל הכוח, כאילו העולם כולו תלוי בעוצמת ההשתחויה, אבל בכל פעם הקהל מזדקן בהתאם, עד שבסוף, כשאני משכלל את ההשתחויה לכלל שפלות שאין שפלה ממנה, ממש קידוש השם, מה שנשאר מהקהל זה רק שלדים מכוסים בקורי עכביש.